

Het profetische Woord

Bron: De Morgenster, jaargang 7, p. 147-155, 1915

Het *profetische Woord* neemt in de Bijbel een zeer grote plaats in. Vanaf Jesaja tot Maleachi is alles profetie; en vele gedeelten in de historische boeken, maar vooral in de Psalmen, zijn profetisch. Zij spreken ons met betekenisvolle woorden toe. Doch wellicht zal iemand aanvoeren, dat het toch alleen om voorzeggingen uit het Oude Testament gaat, welke nu juist niet voor ons gebruik geschreven zijn. Wat zegt echter de apostel Petrus betreffende dit punt? “Aan hen [n.l. de profeten] werd geopenbaard **dat zij niet zichzelf, maar ons dienden** in de dingen die u nu verkondigd zijn door hen die u het Evangelie verkondigd hebben door de Heilige Geest ...” (1 Petrus 1:12). En toen onze Heer uit de doden opgestaan was, onderwees Hij de discipelen op weg naar Emmaüs, “En Hij begon bij Mozes en **al de profeten** en legde hun uit wat in al de Schriften over Hem geschreven was” (Lukas 24:27).

Maar ook in het Nieuwe Testament is het laatste Boek (Openbaring) geheel en al profetisch, en wij vinden evenzo voorzeggingen in de brieven van Jakobus, Petrus en Judas. Wij herinneren verder aan de voor ons zo gewichtige voorzeggingen in de beide brieven aan de Thessalonikers, en deze in de overige brieven van Paulus, in de Handelingen van de Apostelen, enz. Ook uit de mond van de Profeet aller profeten, onze Heer Jezus Christus, horen wij in elk van de Evangeliën profetieën. Lees bv. Mattheüs 13, 24, 25; Markus 13; Lukas 21; Johannes 14, enz.

Zou dit ons niet moeten aansporen tot een ernstige studie van de profetische boeken? Daarbij komt nog de belangrijke vermaning van de apostel: “En wij hebben het profetische woord, dat vast en zeker is, en **u doet er goed aan daarop acht te slaan** als op een lamp die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in uw hart” (2 Petrus 1:19). De profetieën worden zo vergeleken met een lamp, die de voet van de pelgrim op een duistere en gevaarlijke weg voorlicht.

Wij - de gelovigen - hebben zo “het profetische woord” tot onze *vreugde* en tot een *licht* in de donkere nacht van de wereld. Wij staan kort voor de aanbreekende dag. “De duisternis gaat voorbij en het ware licht schijnt reeds” (1 Johannes 2:8), en de Morgenster is in onze harten opgegaan. De gelovigen worden door het profetische woord naar deze aanbreekende dag heen getrokken, terwijl het tevens als een lamp een licht werpt op de toestand van de wereld, opdat men zich niet in haar zou ophouden, maar veelmeer haar als een plaats om door te trekken zou aanmerken, over welke het oordeel zal komen, zo spoedig Christus als “de Zon der gerechtigheid” (Maleachi 4:2) zal verschijnen, en Zijn rijk zal oprichten.

Er is echter nog een andere en meer hartroerende beweeggrond, die ons tot nadenken aanspoort tot het nadenken over het profetische woord. God heeft ons zó dicht tot Zich gebracht, en in zulk een vertrouwelijke en innige betrekking tot Zijn hart gebracht, dat het Hem een vreugde is ons, Zijn kinderen, ook Zijn verborgenheden toe te vertrouwen. “Met de oprechten gaat Hij vertrouwelijk om” (Spreuken 3:32). “Vertrouwelijk gaat de HEERE om met wie Hem vrezen. Zijn verbond maakt Hij hun bekend” (Psalm 25:14).

De profetieën hebben grotendeels geen betrekking op ons, maar op anderen. In het bijzonder ontvouwen zij de wegen Gods met Zijn aardse volk en met die volken, die in verbinding staan met de oprichting van het rijk van de Zoon des mensen; in welk rijk wij *geen onderdanen* zijn, maar als *mede-erfgenamen met Christus* heersen zullen. God deelt het ons echter alles mee, zoals Hij vroeger aan Abraham bekend maakte, wat Zijn voornemen was met Sodom, hoewel de patriarch in niet de minste verbinding stond met de plaats van het oordeel. “De HEERE zei: Zal Ik voor Abraham verborgen wat Ik ga doen?” (Genesis 18:17). Abraham werd zo door God geliefd, en zijn standpunt werd zo trouw door hem ingenomen en verwerkelijkt in zijn karakter als “vriend van God”, dat God geen geheim voor Zijn vriend wilde hebben. En heeft niet de Heer Jezus tot Zijn discipelen gezegd: “Ik noem u niet meer slaven, want een slaaf weet niet wat zijn heer doet, maar Ik heb u vrienden

genoemd, omdat Ik u alles wat Ik van Mijn Vader gehoord heb, bekendgemaakt heb” (Johannes 15:15).

Men kan daartegen aanvoeren: “Ja, maar Abraham werd een ‘vriend van God’ genoemd (Jakobus 2:23), en de Heer Jezus noemde zo zijn apostelen, die trouw met Hem volhard hebben (Lukas 22:28), maar mogen wij ons ook zo’n titel aanmatigen?” O, zeker; want wij zijn niet alleen “vrienden” maar God noemt ons Zijn *kinderen*, en wel “overeenkomstig de rijkdom van Zijn genade, die Hij ons overvloedig geschonken heeft, in alle wijsheid en bedachtzaamheid, toen Hij ons, overeenkomstig Zijn welbehagen, dat Hij in Zichzelf voorgenomen had, **het geheimenis** van Zijn wil bekendmaakte, om **in de bedeling van de volheid van de tijden** alles weer in Christus bijeen te brengen” (Efeziërs 1:7-10).

Beschamend is het daarom, als wij geen belangstelling tonen voor de in de profetieën neergelegde, vertrouwelijke mededelingen van onze Vader; en het is evenmin in overeenstemming met onze verhouding als kinderen, in welke wij tot God staan. Wij zullen niet alleen *luisteren* naar Zijn geboden, maar ook Zijn vertrouwelijke woorden *ter harte nemen*. Als kinderen Gods zijn wij geroepen Hem te gehoorzamen met inzicht, en Hem te dienen met verstand. “Wees daarom niet onverstandig, maar begrijp wat de wil van de Heere is” (Efeziërs 5:17). Een *knecht* kan de wil van zijn heer doen, als deze hem zegt: doe dit, of doe dat niet! Hij heeft niet nodig de beweeggronden te kennen, welke zijn heer heeft bij het geven van zijn geboden. Maar *het volwassen kind*, hoewel tienmaal meer verplicht tot onbeperkte gehoorzaamheid dan de knecht, gehoorzaamt op een gans andere wijze. Men mag van een *zoon* verwachten, omdat hij het karakter en de beginselen van zijn vader kent en uit zijn mond zo vaak zijn plannen vernomen heeft met betrekking tot zijn opvoeding, dat hij als vanzelf verstaat wat zijn vader bij een gebod of een verbod bedoelt; wat hem welgevallig is en hem genoegen doet.

Hebben wij zo de grote waarde van het *profetische woord* begrepen, zo rijst vanzelf de vraag op, *hoe* wij dit onbedrieglijke woord lezen, en *in welke geest* wij erover nadenken. Twee zeer voorname bepalingen zijn aan het ware verstaan verbonden, n.l. men moet *zekerheid hebben omtrent de behoudenis van de ziel*, en het is nodig dat men *de Heilige Geest bezit*.

Zonder *de zekerheid van de behoudenis* kan men onmogelijk in rust de vreselijke gebeurtenissen van de toekomst beschouwen, en ook niet over de heerlijkheden nadenken, wanneer men nog in twijfel is of men daaraan wel deel heeft; en nog minder zal het onderwijs van het Woord voor ons van nut zijn, zo het van onze zijde niet met geloof gepaard gaat. Van zekere hoorders wordt in de brief aan de Hebreëen gezegd: “Maar het gepredikte woord bracht hun geen voordeel, omdat het niet met geloof gepaard ging bij hen die het hoorden” (Hebreëen 4:2). De schriftgeleerden aan het hof van koning Herodes kenden en wisten van de profetie over de geboorte van de Messias, maar zij hadden er geen nut van voor zichzelf, hoewel zij anderen konden leren en uitlegging doen. De magiërs uit het Oosten, wisten zij zeer duidelijk de juiste voorzegging in Micha 5:1 aan te geven, en ze wezen hen van Jeruzalem naar Bethleem, “en zie, de ster die zij in het oosten gezien hadden, ging hun voor, totdat hij boven de plaats kwam te staan waar het Kind was” (Mattheüs 2:9), maar zelf bleven zij aan het hof van de koning! Deze schriftgeleerden kenden de wegen Gods naar de Schriften, maar ze werden er in niet één opzicht door geleid.

Verder is, om tot een juist begrip van de profetische waarheden te komen, de leiding en het onderwijs van de Heilige Geest onontbeerlijk, daar Hij gezonden werd om ons in de gehele waarheid te leiden, en *de toekomstige dingen ons te verkondigen*. (Johannes 16:13).

Het is waar, dat in de profetieën die dingen worden behandeld, die de mensen op de aarde betreffen, maar het zijn tegelijk *Goddelijke* dingen, en de voorstelling van *Gods* wegen en raadsbesluiten. En alleen de Heilige Geest, die ons deze mededelingen gegeven heeft, kan ons de rechte verklaring ervan geven. Op grond hiervan “hebben wij niet ontvangen de geest van de wereld, maar de Geest Die uit God is, opdat wij zouden weten de dingen die ons door God genadig geschonken zijn” (1 Korinthiërs 2:12). We zijn zo, wat de uitlegging betreft, alleen op de Heilige Geest aangewezen, die Zich echter niet vergenoegt met ons de waarheden slechts bekend te maken, maar zich tegelijk tot het hart en het geweten wendt. *Hart en geweten moeten door het profetische woord zo aangeroerd worden, dat het in handel en wandel gezien wordt*.

Hoeden wij ons toch vooral om de voorzeggingen tot een onderwerp te maken van allerlei bespiegelingen van de menselijke geest. Ze zijn niet gegeven om aan onze verbeeldingskracht voedsel te geven; ook zijn ze niet het terrein, waarop wij de krachten van onze geest zullen oefenen; neen, zij richten zich tot *het geloof*, en behoren eenvoudig als Gods Woord te worden aangenomen. Hoe licht ontstaan door filosofie onjuiste opvattingen, zodat men zijn eigen gedachten in deze of gene tekst *inlegt*, in plaats van de gedachten Gods erin te *zoeken*. **Het verstand**, van hoeveel nut het ook op dit gebied moge zijn, *moet toch altijd de ootmoedige knecht van het geloof blijven*. Veel toch, wat de vrucht van de overwegingen van onze geest is en wat zich aansluit bij ons menselijk verstand, zal zich als in tegenspraak openbaren met de Geest, die het Woord ingegeven heeft. “Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten” (Jesaja 55:8-9).

Laat ons daarom ons verstand intomen en Gods getuigenis door Zijn profeten behartigen: “Maar Ik zal zien op deze, op de ellendige en verslagene van geest, en wie voor Mijn woord beeft” (Jesaja 66:2).

Voor eenieder, die *het profetische woord* wenst te onderzoeken, zal de zegen ervan niet uitblijven. Men zal dezelfde ervaringen opdoen als voorheen **Abraham** en **Daniël**.

Abraham stond voor het aangezicht des Heren (Genesis 19:27), toen de Heer hem sprak over het oordeel over Sodom; en de eerste vrucht van deze mededeling was *voorbidding voor anderen* bij God. Hij smeekte tot God voor hen, die zich met de inwoners van Sodom vermengd hadden, en in het gevaar bevonden om in het oordeel over deze stad ook om te komen (Genesis 18:22-23).

En *Daniël*? Toen hij door het profetische woord van Jeremia voorgelicht, tot het inzicht kwam, dat de zeventig jaren van ballingschap ten einde liepen: “Ik richtte mijn gezicht tot de Heere God, om Hem te zoeken in gebed en met smeekbeden, met vasten, en in zak en as” (Daniël 9:3).

Ja, *ootmoedig gebed* en *ernstige voorbede voor anderen*, zijn de eerste vruchten van het oprecht onderzoek van het profetische woord. Heeft de onderzoeker Hem, die het Middelpunt is van alle profetieën, gevonden en zich verdiept in Zijn heerlijk beeld, dat *altijd weer nieuw en helder* uit de Schriften uitstraalt, dan zal het met hem gaan, zoals het ging met de wijzen uit het Oosten, toen zij de door de profeten aangekondigde Heer aanschouwden. Hij zal zich met *groter vreugde verblijden*, voor **Hem neervallen**, **Hem huldigen** en **Hem aanbidden**; **Hem**, onze Heer zij geprezen tot in eeuwigheid!

Ingebonden jaargangen 'de Morgenster':

<http://www.uitetwoordderwaarheid.nl/product/1812-ingebonden-jaargangen-de-morgenster.html>

Het Bijbelstudieblad ‘De Morgenster’ is 42 jaargangen uitgegeven.

De onderwerpen waren hoofdzakelijk gericht op het profetische Woord.

De jaargangen zijn ingebonden en per deel los verkrijgbaar.

Tel.: 0543-471746

E-mail: bestel@uhwdw.nl

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm